

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 października 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Beata Siewielec
Sędziowie:	SA Barbara du Château (sprawozdawca) SA Zbigniew Makarewicz
Protokolant	st. prot. sądowy Agnieszka Muszyńska

przy udziale Jacka Kuźmy prokuratora Prokuratury Okręgowej w Lublinie delegowanego do Prokuratury Apelacyjnej w Lublinie

po rozpoznaniu w dniu 29 października 2012 r.

sprawy **M. K.**

oskarżonego z art.280 § 1 k.k., art.13 § 1 k.k. w zw. z art.282 k.k. i innych

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 29 grudnia 2011 r., sygn. akt IV K 415/10

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. uchyla rozstrzygnięcie o karze łącznej pozbawienia wolności i grzywny oraz skazaniu na grzywnę za czyn z pkt. II;
2. z opisu czynu przypisanego oskarżonemu w pkt. II eliminuje ustalenie „usiłując przy tym w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadzić pokrzywdzonego do rozporządzenia pieniędzmi w kwocie 50 000 zł lub dwoma samochodami m-ki M. (...) o łącznej wartości około 62 000 zł do czego jednak nie doszło z uwagi na niepodporządkowanie się jego żądaniu” i czyn ten kwalifikuje z art. 189 § 2 k.k. i art. 158 §1 kk i art. 252 §1 kk w zw. z art. 11 § 2 k.k. (według stanu prawnego obowiązującego przed nowelizacją dokonaną ustawą z dnia 17 grudnia 2009r. (Dz. U. Nr 7 poz. 46 z 2010r.);
3. za podstawę prawną skazania za ten czyn przyjmuje art. 189 § 2 k.k. w zw. z art. 11 §3 k.k. (według stanu prawnego obowiązującego przed nowelizacją dokonaną ustawą z dnia 17 grudnia 2009r. (Dz. U. Nr 7 poz. 46 z 2010r.) i orzeczoną karę pozbawienia wolności obniża do 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy;
4. z opisu czynu przypisanego oskarżonemu w pkt. III eliminuje ustalenia: „zabrał mu w celu przywłaszczenia dowód osobisty oraz usunął z jego posiadania dokumenty w postaci prawa jazdy i dowodu rejestracyjnego samochodu m-ki B., którymi nie miał prawa wyłącznie rozporządzać” oraz „miał na celu zmuszenie zakładnika do skłonienia A. M. do

rozporządzenia pieniędzmi w kwocie 50 000 zł lub dwoma samochodami m-ki M. (...) o łącznej wartości około 62 000 zł w okolicznościach noszących wobec A. M. znamiona wymuszenia rozbójniczego”, czyn ten kwalifikuje z art. 280 § 2 k.k. i art. 158 §1 k.k. i art. 189 §2 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. (według stanu prawnego obowiązującego przed nowelizacją dokonaną ustawą z dnia 17 grudnia 2009r. Dz. U. Nr 7 poz. 46 z 2010r.) i orzeczoną za ten czyn karę pozbawienia wolności obniża do 3 (trzech) lat;

5. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 §1 i 2 k.k. orzeczone kary pozbawienia wolności oraz grzywny łączy i jako karę łączną wymierza oskarżonemu 4 (cztery) lata i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności oraz 100 (sto) stawek dziennych grzywny po 50 (pięćdziesiąt) zł każda;

6. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 1400 (jeden tysiąc czterysta) zł opłaty za obie instancje;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 20 (dwadzieścia) zł wydatków postępowania odwoławczego.

UZASADNIENIE

M. K. oskarżony został o to, że

I. w dniu 3 listopada 2005 r. w L. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi oskarżonymi w odrębnym postępowaniu karnym osobami dokonał rozbój na osobie A. M., w ten sposób, że po uprzednim zagrożeniu pokrzywdzonemu pozbawieniem życia lub spowodowaniem ciężkiego uszczerbku na jego zdrowiu za pomocą przystawionego do jego głowy i kolan przedmiotu przypominającego wyglądem broń palną oraz po uprzednim użyciu wobec niego przemocy polegającej na pobiciu go poprzez zadawanie ciosów pięściami i kopaniu w różne części ciała, czym naraził go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, następnie zabrał mu w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 1 600 zł oraz telefon komórkowy m-ki N. (...) o wartości nie mniejszej niż 300 zł, usiłując doprowadzić go do rozporządzenia pieniędzmi w kwocie 15 000 zł do czego jednak nie doszło z uwagi na niepodporządkowanie się przez pokrzywdzonego jego żądaniu, nadto pozbawił A. M. wolności przewożąc go w trakcie powyższego zdarzenia samochodem m-ki O. (...) wbrew jego woli w odosobnione miejsce, co w opisanych okolicznościach łączyło się dla niego ze szczególnym udręczeniem tj. o czyn z art. 280 § 1 kk, art.13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk, art. 189 § 2 kk, art. 158 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk;

II. w dniu 25 stycznia 2006 r. w Ś. i L. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi oskarżonymi w odrębnym postępowaniu karnym osobami pozbawił wolności A. M. przetrzymując go wbrew woli w samochodzie m-ki V. (...) nr rej. (...) oraz w mieszkaniu przy ul. (...) w L., co łączyło się dla niego ze szczególnym udręczeniem wynikającym z groźenia mu pozbawieniem życia, krępowania jego rąk kajdankami oraz pobicia pokrzywdzonego przez zadawanie mu ciosów w różne części ciała, usiłowaniu złamania palca u ręki i spowodowania obrażeń dłoni przy użyciu długopisu, przez co naraził go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, przy czym zachowanie to miało na celu zmuszenie zakładnika do nawiązania kontaktu telefonicznego z L. G. i zwabienie go w pułapkę, usiłując przy tym w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadzić pokrzywdzonego do rozporządzenia pieniędzmi w kwocie 50 000 zł lub dwoma samochodami m-ki M. (...) o łącznej wartości około 62 000 zł do czego jednak nie doszło z uwagi na niepodporządkowanie się jego żądaniu tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk, art. 189 § 2 kk, art. 158 § 1 kk i art. 252 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk;

III. w dniu 25 stycznia 2006 r. w L. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi oskarżonymi w odrębnym postępowaniu karnym osobami dokonał rozbój na osobie L. G. w ten sposób, że po uprzednim zagrożeniu pokrzywdzonemu pozbawieniem życia lub spowodowaniem ciężkiego uszczerbku na jego zdrowiu za pomocą przystawionego do jego głowy i kolan przedmiotu przypominającego wyglądem broń palną oraz po uprzednim użyciu wobec niego przemocy w postaci zadawania mu ciosów niebezpiecznym narzędziem w postaci młotka w głowę i inne części ciała, uderzaniu pięściami i kopaniu w różne części ciała, a w szczególności w głowę, czym naraził go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, następnie zabrał

mu w celu przywłaszczenia złoty łańcuszek o wartości 1 500 zł, telefon komórkowy m-ki M. (...) o wartości 800 zł, pieniądze w kwocie 300 zł i dowód osobisty oraz usunął z jego posiadania dokumenty w postaci prawa jazdy i dowodu rejestracyjnego samochodu m-ki B., którymi nie miał prawa wyłącznie rozporządzać, a nadto w opisanych okolicznościach pozbawił pokrzywdzonego wolności, przetrzymując go wbrew woli skutego kajdankami w samochodzie m-ki V. (...) nr rej. (...) i N. (...) nr rej.(...) oraz w niskiej temperaturze otoczenia w niekompletnej odzieży w pomieszczeniu gospodarczym przy ul. (...) w L., co w tych warunkach łączyło się dla pokrzywdzonego ze szczególnym udręczeniem i miał o na celu zmuszenie zakładnika do skłonienia A. M. do rozporządzenia pieniędzmi w kwocie 50 000 zł lub dwoma samochodami m-ki M. (...) o łącznej wartości około 62 000 zł w okolicznościach noszących wobec A. M. znamiona wymuszenia rozbójniczego tj. o czyn z art. 280 § 2 kk, art. 158 § 1 kk, art. 189 § 2 kk, art. 252 § 1 kk, art. 275 § 1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

Wyrokiem z dnia 29 grudnia 2011 roku Sąd Okręgowy w Lublinie:

I. **M. K.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego w pkt. I, wyczerpującego znamiona występku z art. 280 § 1 kk, art.13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk, art. 189 § 2 kk, art. 158 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk (w brzmieniu kodeksu karnego obowiązującym w dniu 3 listopada 2005 roku) i za to skazał go, przyjmując za podstawę wymiaru kary art. 280 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk oraz art. 33 § 2 i 3 kk i art. 46 § 1 kk (w brzmieniu kodeksu karnego obowiązującym w dniu 3 listopada 2005 roku), na karę 3 (trzy) lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 100 (sto) stawek dziennych, określając wysokość stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych; orzekł środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody poprzez uiszczenie na rzecz A. M. kwoty 1 900 (tysiąc dziewięćset) złotych;

II. **M. K.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego w pkt. II, wyczerpującego znamiona występku z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk, art. 189 § 2 kk, art. 158 § 1 kk i art. 252 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk (w brzmieniu kodeksu karnego obowiązującym w dniu 25 stycznia 2006 roku) i za to skazał go, przyjmując za podstawę wymiaru kary art. 14 § 1 kk w zw. z art. 282 kk, art. 33 § 2 i 3 kk (w brzmieniu kodeksu karnego obowiązującym w dniu 25 stycznia 2006 roku) na karę 3 (trzy) lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 100 (sto) stawek dziennych, określając wysokość stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

III. **M. K.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego w pkt. III, wyczerpującego znamiona zbrodni z art. 280 § 2 kk, art. 158 § 1 kk, art. 189 § 2 kk, art. 252 § 1 kk, art. 275 § 1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk (w brzmieniu kodeksu karnego obowiązującym w dniu 25 stycznia 2006 roku) i za to skazał go, przyjmując za podstawę wymiaru kary art. 280 § 2 kk w zw. z art. 11 § 3 kk, art. 33 § 2 i 3 kk (w brzmieniu kodeksu karnego obowiązującym w dniu 25 stycznia 2006 roku) na karę 4 (cztery) lat i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 100 (sto) stawek dziennych, określając wysokość stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych; na podstawie art. 46 § 2 kk (w brzmieniu kodeksu karnego obowiązującym w dniu 25 stycznia 2006 roku) orzekł na rzecz L. G. nawiązkę w kwocie 10 000 (dziesięć tysięcy) złotych;

IV. Na podstawie art. 85 kk, art. 86 § 1 i 2 kk orzeczone kary jednostkowe pozbawienia wolności i grzywny połączył i wymierzył oskarżonemu karę łączną 6 (sześć) lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wysokości 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych, określając wysokość stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

V. Zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w kwocie 2 100 złotych oraz kwotę 1852,34 zł tytułem zwrotu poniesionych wydatków.

Powyższy wyrok został zaskarżony w całości przez obrońcę oskarżonego.

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 438 pkt 2 k.p.k. zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił obrazę przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

a) art. 391 § 2 k.p.k. w zw. z art. 389 § 2 k.p.k. w zw. z art. 391 § 3 k.p.k. przez zaniechanie odczytania zeznań świadków S. N. i K. W. złożonych przez nich w charakterze oskarżonych (podejrzanych) w sprawie sygn. akt IV K 121/10 Sądu

Okręgowego w Lublinie w sytuacji gdy skorzystali oni z przysługującego im na mocy art. 182 § 3 k.p.k. uprawnienia do odmowy złożenia zeznań;

b) art. 7 k.p.k. i 391 § 1 k.p.k. w zw. z art. 389 § 2 k.p.k. przez zaniechanie wezwania świadka L. G. do wyjaśnienia sprzeczności zachodzących pomiędzy zeznaniami złożonymi na rozprawie: „zostałem uprowadzony ponieważ chodziło o pieniądze...” (k. 1745v), a odczytanymi zeznaniami z postępowania przygotowawczego: „Nie pamiętam aby któryś z napastników mówił o okupie za moją osobę. Nie pamiętam aby przed wypuszczeniem mnie ktoś domagał się pieniędzy”, oraz wersji, że porwanie „zawinięcie” było spowodowane wcześniejszym naubliżaniem przez świadka P. K. (1) (k. 43) oraz poczynieniem ustaleń na podstawie wewnętrznie sprzecznego dowodu;

c) art. 7 i 424 § 1 pkt 1 k.p.k. przez dowolne ustalenie, że pozbawienie wolności pokrzywdzonego L. G. przypisane oskarżonemu M. K. w punkcie III miało na celu zmuszenie pokrzywdzonego do skłonięcia A. M. do zapłacenia „kary” nałożonej przez P. K. (1) (str. 17 uzasadnienia wyroku) bez należytego uzasadnienia tego stanowiska;

d) art. 7, 424 § 1 pkt 1 k.p.k. przez rozbieżność między sentencją a uzasadnieniem wyroku, w zakresie ustalenia korzyści materialnych jakich domagać miał się oskarżony od A. M. w ramach czynu opisanego w punkcie II aktu oskarżenia;

e) art. 7 i 424 § 1 pkt 1 k.p.k. przez dowolne ustalenie, iż oskarżony M. K. miał świadomość, że P. G. zadał ciosy młotkiem L. G. tylko na tej podstawie, że w tym czasie był w pobliżu pokrzywdzonego w samochodzie V. (...) (str. 15 uzasadnienia);

f) art. 7 i 424 § 1 pkt 1 k.p.k. przez pominięcie w ocenie materiału dowodowego wyjaśnień P. S. (k. 64v) i P. K. (2) (k. 113v, 108v, 127) dotyczących znalezienia przez nich w samochodzie V. (...) dokumentów należących do pokrzywdzonego L. G..

Podnosząc powyższe zarzuty wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Lublinie.

Sąd Apelacyjny w Lublinie zważył co następuje: wniesiona apelacja, co do zasady, to jest o ile domagała się uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, nie zyskała aprobaty sądu odwoławczego. Skarga ta okazała się być jednak celową, bo w jej efekcie doszło do zmiany zaskarżonego wyroku na korzyść oskarżonego.

1. Chybiony jest zarzut podniesiony w pkt a) apelacji. Skarżący upatruje jego bytu w nieprawidłowym, jego zdaniem, zaniechaniu odczytania na rozprawie zeznań świadków S. N. i K. W., w sytuacji gdy, jako osoby oskarżone o popełnienie tożsamyh przestępstw, skorzystały one z przysługującego im prawa do odmowy składania zeznań (art. 182§3 kpk). obrońca nie wykazał jednak, by owo zaniechanie miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku a przeciż, baczac na treść art. 438 pkt 2 kpk, tylko wówczas ów zarzut mógłby zostać uznany za skuteczny. Samo odwoływanie się do argumentu, iż sąd pozbawił się „istotnych” dowodów, pochodzących od bezpośrednich uczestników zdarzenia, warunku tego nie spełnia, zwłaszcza, że depozycje składane przez te osoby w toczącej się przeciwko nim sprawie, w żadnym razie nie dają podstaw do wnioskowania o możliwości ekskulpacji oskarżonego od przypisanych mu przestępstw. W tych warunkach brak jest podstaw do podzielenia stanowiska skarżącego, jakoby sąd I instancji przeprowadzając na rozprawie dowód z zeznań świadków S. N. i K. W. obraził przepisy art. 391§2 i 3 kpk oraz art. 389§2 kpk w sposób mogący rzutować na treść wydanego w sprawie wyroku.

2. Zarzuty ujęte w pkt b) i pkt c) zmierzają do wykazania wadliwości zawartych w zaskarżonym wyroku ustaleń (czyn przypisany w pkt III), iż uprowadzenie L. G. wiązało się ze strony oskarżonego i współdziałających z nim osób z żadaniami natury finansowej. Analiza poczynionych w tej części ustaleń faktycznych rzeczywiście nie pozwala na formułowanie takiego wniosku. Sąd I instancji w żadnym fragmencie swego uzasadnienia nie podaje by tego rodzaju działania były wobec pokrzywdzonego podjęte. Wskazuje na pozbawienie go wolności, stosowanie różnorakiej, dotkliwej i stwarzającej zagrożenie dla jego zdrowia i życia przemocy z użyciem młotka, przedmiotu podobnie niebezpiecznego do noża, przemocy połączonej z zaborem mienia na jego szkodę. Tymczasem brak jest jakichkolwiek

ustaleń co do tego, iż celem owego działania było wywarcie na nim presji by skłonił A. M. do wywiązania się z nałożonych na niego przez P. K. (1) zobowiązań finansowych. W tych warunkach, wobec kierunku wywiezionej apelacji, niezbędna okazała się korekta zaskarżonego wyroku poprzez wyeliminowanie z opisu przypisanego M. K. w pkt III czynu zachowania polegającego na zmuszeniu zakładnika do skłonienia A. M. do rozporządzenia mieniem, zaś z kwalifikacji prawnej przepisu art. 252§1 kk.

3. Czyn przypisany oskarżonemu w pkt III wymagał kolejnej interwencji ze strony sądu odwoławczego a to z powodu zasadności zarzutu podniesionego pkt f) apelacji obrońcy. Z analizy uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że sąd I instancji uznał za wiarygodne depozycje złożone przez świadków P. S. i P. K. (2) w związku z czym stanowiły one podstawę poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych. Rzecz jednak w tym, że tenże sąd nie dostrzegł wymowy ich zeznań a dotyczących odnalezienia w pojeździe, w którym przewożony był L. G., jego garderoby z zawartością dokumentów – dowodu osobistego, prawa jazdy i dowodu rejestracyjnego samochodu marki B. Okoliczność ta ma istotne znaczenie, gdyż wprost wskazuje na to, że owe dokumenty nie stanowiły przedmiotu niezależnego zaboru ze strony uczestników przedmiotowego przestępstwa lecz znajdowały się w ubraniu pokrzywdzonego, którego wymieniony został pozbawiony, najprawdopodobniej (bliżej ta kwestia nie została wyjaśniona), w trakcie stosowania wobec niego przemocy. Okoliczność ta sugeruje, że owe dokumenty znalazły się w dyspozycji sprawców tego przestępstwa jedynie przez przypadek. Żaden dowód zebrany w sprawie nie wskazuje by oskarżony miał w tym swój indywidualny udział, obliczony właśnie na ten cel, to jest na kradzież, czy zadysponowanie cudzymi dokumentami. Bacząc zatem na okoliczność, że występki stypizowane w przepisach art. 275§1 kk i art. 276 kk mogą być popełnione **wyłącznie z winy umyślnej w zamiarze bezpośrednim**, zaś sąd I instancji nie wykazał by taki zamiar towarzyszył poczynaniom oskarżonego, należało, bacząc na kierunek wywiezionej apelacji, dokonać w zaskarżonym wyroku kolejnej, niezbędnej korekty – tak w opisie czynu z pkt III, jak i w jego kwalifikacji.

Zmiana, jaka dotknęła czynu przypisanego oskarżonemu w pkt III (wyeliminowanie z jego opisu zachowań dotyczących wzięcia zakładnika, kradzieży dowodu osobistego, usunięcia dokumentów, którymi nie miał prawa rozporządzać) uzasadnia wymierzenie mu łagodniejszej kary pozbawienia wolności, gdyż bez wątpienia społeczna szkodliwość omawianego przestępstwa uległa zmniejszeniu. W ocenie sądu odwoławczego kara 3 lat stanowi należyty represję karną za przypisane M. K. zachowanie, jest współmierna i sprawiedliwa.

4. Zarzut podniesiony w pkt d) jest słuszny. Skarżący wywodzi, że sąd I instancji obraził przepis art. 7 i 424§1 kpk, albowiem zachodzi rozbieżność pomiędzy wyrokiem i jego uzasadnieniem w zakresie ustalenia korzyści materialnych, jakich domagać się miał oskarżony od A. M. w ramach czynu przypisanego mu w pkt II. Ze stanowiskiem tym rzeczywiście należy się zgodzić, tym niemniej jest to sprzeczność, która nie obliguje sądu odwoławczego do wydania z tego powodu orzeczenia o charakterze kasatoryjnym, o co postulowano w apelacji.

Zebrany materiał dowodowy, w tym zwłaszcza zeznania świadków A. M., P. S., P. K. (2), czy M. U., wskazuje na dowolność poczynionych w wyroku ustaleń, co do kierowania przez oskarżonego do pokrzywdzonego żądań natury finansowej. Przecież sam pokrzywdzony, opisując kulminacyjną fazę przedmiotowego zajścia, a więc rozmowę z P. K. (1) (ojcem oskarżonego) podniósł, iż odbyła się ona w łazience, bez udziału innych osób. Wówczas to P. K. (1) zażądał wydania dwóch samochodów marki M. lub 50.000 zł oraz zwabienia L. G. w pułapkę. O ile o przystaniu M. na tę ostatnią propozycję P. K. (1) poinformował znajdujące się wówczas w mieszkaniu osoby (był tam obecny również oskarżony – por. zeznania świadków P. S., P. K. (2), M. U.), o tyle brak jest dowodów na to, by również owo „nałożenie” na A. M. „kary finansowej” uczynił okolicznością wiadomą pozostałym sprawcom omawianego przestępstwa, akceptowalną, w ramach łączącego ich porozumienia. Skoro, wedle ustaleń sądu I instancji, oskarżony popełnił przedmiotowy czyn w formie współsprawstwa, warunkiem sine qua non jego odpowiedzialności było ustalenie istnienia porozumienia zawartego przed lub w trakcie realizacji czynu zabronionego, obejmującego uzgodnienie wspólnego popełnienia przestępstwa. Zarówno wymowa dowodów osobowych, uznanych przez sąd I instancji za wiarygodne, jak i logika przedmiotowego zajścia, dowodzi, że celem działania współsprawców omawianego przestępstwa było zmuszenie A. M. do określonego zachowania, to jest do niezwłocznego nawiązania kontaktu telefonicznego z L. G., umówienia się z nim na spotkanie w taki sposób by umożliwić im łatwe jego zatrzymanie. Czynny udział oskarżonego w dalszej akcji przestępczej podjętej wobec L. G. dowodzi jednoznacznie, iż wymieniony

akceptował, identyfikował się z zachowaniami współników, w tym zwłaszcza ojca P. K. (1). Brak jest natomiast dowodów na to, że także żądania finansowe kierowane przez P. K. (1) wobec A. M. były objęte porozumieniem, by oskarżony o nich wiedział i je akceptował. Także sąd I instancji nie tylko na nie nie wskazuje ale też przemilcza tę kwestię w motywach pisemnych, co pozwala na konstatację, iż poczynione w tym zakresie ustalenia faktyczne w wyroku są dowolne.

Przedstawione racje zadecydowały o zmianie zaskarżonego wyroku także w części dotyczącej czynu z pkt II poprzez eliminację ustalenia o usiłowaniu, z chęci osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadzenia A. M. do rozporządzenia mieniem, zaś z kwalifikacji prawnej art. 13§1 kk w zw. z art. 282 kk. Konsekwencją omawianej zmiany było uchylenie rozstrzygnięcia o karze grzywny orzeczonej za omawiany czyn na podstawie art. 33§2 i 3 kk, nadto wymierzenie oskarżonemu łagodniejszej kary pozbawienia wolności, gdyż społeczna szkodliwość omawianego czynu uległa pewnemu zmniejszeniu. Zdaniem sądu odwoławczego wymiar 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności stanowi należytą reakcję na tę okoliczność, kara ta jest adekwatna i sprawiedliwa.

5. Chybiony jest zarzut podniesiony w pkt e). Nie ma racji skarżący gdy wywodzi, że sąd I instancji dowolnie ustalił świadomość M. K. co do zadawania ciosów młotkiem L. G. przez P. G.. Kwestia ta jawi się jako oczywista w kontekście zeznań złożonych przez świadka M. U.. Wymieniony wskazał na obecność oskarżonego w samochodzie, kiedy ów fakt miał miejsce, podniósł, iż interweniował nakazując by G. tego więcej nie robił, podniósł, że po tych ciosach pokrzywdzony bardzo krwawił i w związku z tym najbardziej zakrwawione były osoby, które siedziały blisko niego i trzymały go. Wskazał, że jedną z tych osób był właśnie oskarżony i nie poddawał tej okoliczności w wątpliwość (vide k. 259). W zaistniałej sytuacji, wobec jednoznacznej wymowy omawianego dowodu, uznanego zresztą za wiarygodny, jest oczywiste, że owo zachowanie P. G. było nie tylko dostrzegalne dla oskarżonego ale też w pełni przez niego akceptowane – przytrzymał pokrzywdzonego, nie interweniował podobnie, jak zeznający świadek. Brak jest przy tym jakichkolwiek powodów by depozycje złożone przez M. U. kwestionować, tym bardziej, że sam skarżący na istnienie takowych nie wskazuje. W tych warunkach uwzględnienie podniesionego zarzutu było niemożliwe.

6. Konsekwencją dokonania opisanych wyżej zmian była ingerencja w rozmiar orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej pozbawienia wolności i grzywny, to jest konieczność ukształtowania nowej kary łącznej.

Bacząc zatem na dyrektywę by zastosowana dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, na konieczność zachowania właściwej proporcji między reakcją karną zastosowaną wobec współników, co przecież nie jest obojętne z punktu widzenia tak odbioru indywidualnego, jak i powszechnego, nadto warunkuje racjonalną ocenę działań wymiaru sprawiedliwości, należało wymierzyć M. K. karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 100 stawek dziennych grzywny po 50 zł każda. Kara w ukształtowanej przez Sąd Apelacyjny wysokości należyście uwzględnia stopień jego zawinienia, dane dotyczące jego osoby (w szczególności dotychczasową niekaralność), nadto wewnętrzną sprawiedliwość osądu przedmiotowych przestępstw. W konsekwencji należy uznać, iż jest to kara sprawiedliwa, spełniająca swe cele zarówno w zakresie prewencji ogólnej, jak i indywidualnej.

W tym stanie rzeczy, jak również wobec braku uchybień o jakich mowa w art. 439 kpk i 440 kpk, Sąd Apelacyjny w Lublinie orzekł, jak w wyroku.

Orzeczenie o opłacie za obie instancje uzasadnia art. 10 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 1983/49/223), zaś o wydatkach postępowania odwoławczego art. 627 kpk w zw. z art. 634 kpk.